

Skessa Kankamaa

Gyamian kirjat III

**Valeqora
Kuolematon**

Valeqora
Kuolematon

Qyamian kirjat III

Valeqora

Kuolematon

☆ ☆ ☆

Skessa Kaukamaa

© 2022 Skessa Kaukamaa

www.skessakaukamaa.fi

Kustantaja:BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja:BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN:978-952-80-4909-8

Taitto ja kansi: Skessa Kaukamaa

Qyamian kirjat:

Zequera Kätetty (2019)

Falqure Kahlittu (2020)

Valeqora Kuolematon (2022)

Koko Lohikäärmesydämeistäni (novelli, 2021)

Tässä tarinassa oleellimmat jo edellisistä Qyamian kirjoista tutut hahmot:

Acalmon

Syntyjään Syvähaltia, joka johdatti Haltiat Valerqundaan, Epäkuolleiden laaksoon. Epäkuolleiden nykyinen johtaja ja yksi Suuren Sodan johtajista.

Endarco

Haltiasyntyinen Epäkuollut, tuntee vetoa Acalmonia kohtaan.
(Noh – tunne taitaa olla molemminpuolinen.)

Goramogh

Ainut vankasta omasta tahdostaan Epäkuolleisiin liittynyt Örkki. Yksi Suuren Sodan johtajista.

Gouroq

Suurten Vuorten tuhosta elossa selviytyneiden ja Orafalamogh-klaaniin kuuluvien Örkkien johtaja.

Meri

Qyamian mantereita ympäröivä tietoinen suuri vesi, jonka aikomuksena on tuhota koko tuo maailma.

Oqyr

Lohikäärmesyntyinen ja yksi Suuren Sodan johtajista.
Ainut Lohikäärme, joka on tuhansiin vuodenvieroksiin vaikuttanut Qyamian muiden kansojen mantereella.

Quendra

Ainut syntyjään Epäkuollut, ”olematon olento”.
(Syntyi Qyamian kirjojen ensimmäisessä osassa.)

Simre/Zimqre

Ihmisten kylässä Erankossa asuva sekaverinen.
Tuntee vahvaa yhteyttä Örkkien verenperintöön.

Zerqora

Nuori Örkkinainen, joka onnistui hurmaamaan Suurten Vuorten tuhosta selviytyneiden johtajan, Gouroqin.

Zuqar

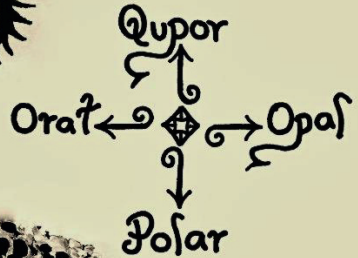
Goramoghin entinen puoliso, josta Gouroq lupasi huolehtia.
Toinen Orafalamoghin elossa selviytyneistä naisista.

Yksi Gyamian vanhoista kartoista:

Vihan mantere Suurten Vuorten tuhouduttua:

Quamia

Sinulle!

☆ ☆ ☆

1.

Örkit olisi saatava tänne. Joka ikinen ja heti. He, jotka eivät vielä olleet mustan veren kantajia – ja tietenkin myös he, jotka sitä jo olivat. Joskaan nuo Meren kirouksen vastaanottaneet eivät olleet enää Örkkejä vaan Epäkuolleita.

Olivatpa he mitä tahansa, Goramogh tarvitsisi synnyinkansastaan joka ikisen yksilön Valerqundaan, jotta hänen valtansa kasvaisi. Jotta hän voisi näyttää Acalmonille lopullisen käskyvaltansa voiman, eikä tuo Haltiasyntyinen räpäle uskaltaisi enää ryttyillä. Ja mikäli Goramoghin vallankasvu ei riittäisi saamaan pikkumiestä nöyräksi, hänen puolestaan Haltiasyntyiset voitaisiin surutta vaikka tyystin hävittää. Goramoghin vision mukaan Qyamiassa ei tarvittaisi enää muita kuin Örkkiyntyisiä ja Lohikäärmeisyntyisiä – Epäkuolleina ja myös puhdasverisinä.

”Mitä tarkoitat?” Oqyr yllättäen murahti Goramoghin selän takana. ”Näen likaisen mielesi sisällä jotain aivan muuta kuin puhdasverisiä

Örkkejä tai Lohikäärmeitä – silti molempia, jotka eivät kuitenkaan ole Epäkuolleita. Yritätkö sooloilla jotain epämääräistä?”

”Olet yksi jumalperkele, kun hiiviskelet selkäni takana etkä anna minun kuulla tuloasi”, Goramogh äyskäisi vihaisena.

”En hiiviskellyt, tulin ihan normaalisti. Ajatuksesi kuuluvat turhan-kin kauas. Ei ole siis mikään ihme, ettet omalta äänekkyydeltäsi kuule, mitä ympärilläsi tapahtuu. Sinun täytyisi hetkeksi antaa periksi ja vähän rauhoittua. Anna hänen johtaa meitä eteenpäin ja katsotaan, mitä siitä seuraa.”

”En todellakaan ala katsomaan, kuinka se horoperse leikkii iso!” Goramogh huudahti ääneen tyrmistyen moisesta ehdotuksesta. ”Vielä vähemmän alan keikistelemään sen käskyvallan alla, joten minun on lähdeävä etsimään muita. Aikomuksenani on löytää kaikki synnyin-kansaani kuuluvat, jotka ovat selviytyneet Suurten Vuorten tuhosta. Heitä olisi parempi olla runsaasti, monin kerroin enemmän kuin mitä se pelle saa houkuteltua Haltioita laaksoomme.”

”Asenteesi on niin ongelmallinen, ettemme voita sillä mitään. Miksi et päästänyt vihastasi irti samalla, kun jumalat saivat surmansa? Asetat meidät vastakkain, ikään kuin eri kansoihin, vaikka meidän täytyisi pitää entistä lujemmin yhtä. Johti meitä kuka tahansa, loppupeleissä teemme kaikki valinnat yhdessä, yhtenä kansana.”

Vasta nyt Goramogh kääntyi katsomaan Lohikäärmesyntyistä miestä ja kohtasi tämän lujan katseen, jossa paloi Meren pohjattoman sinen hehku.

”Etkö todellakaan ymmärrä, että ne pelaavat kaiken vain omaan pussiinsa?” Goramogh tuumasi matalan hiljaisella äänellä. ”Ayrnassa on varmasti tuhatpäinen joukko kuolemattomia Syvähaltioita. Joten etkö ole yhtään huolissasi siitä, että entä jos se horoperse houkuttelee ne tänne?”

Oqyr ei reagoanut Goramoghin äänenpainoon, eikä hän saanut muodostettua sanoista mieleensä minkäänlaista uhkakuvaa.

”Siitä alkaa Haltiasyntyisten ylivalta, minkä jälkeen teemme tasan tarkkaan juuri niin kuin pikkupomomme määrää”, Goramogh jatkoi ja odotti, olisiko Oqyrilla viimein jotain lisättävää. Mutta kun Lohikäärmesyntyinen pysyi yhä vaiti, Goramogh tuumi, voisiko paljastaa tälle lopullisen suunnitelmansa. Olisiko hänen mahdollista saada Oqyr puolelleen, kuten hän oli ajatellut.

”Sinähän olet lähdössä, etkö olekin?” hän kysyi yllättäen Oqyrilta, joka oli jäänyt miettimään harmittomiksi kokemiaan Haltioita.

”Kyllä. Lähden Opaliin todennäköisesti jo huomenna. Tulossa on lähestulkoon tyyni päivä, tai mikäli tuuli yltyy, se on minulle sopivasti myötä.”

”Tuotko heidät tänne?” Goramogh kysyi vakavana.

”En tiedä... Tuskin kaikki edes suostuisivat tulemaan. Uskon silti, että jotkut tulevat – mikäli se on tarpeen. Synnyinkansani on varmasti valmis puolustamaan Qyamiaa. Suurin huoleni kuitenkin on, että jotkut heistä ovat todennäköisesti hyvinkin pettyneitä minuun... Olinhan osallisena jumalten tuhoon.”

Goramogh murahti ja sylkäisi sitten räkäisen klimpin viereiseen ki-venlohkareeseen niin että läsähti. ”Hemmetti soikoon, jumalat saivat vain ansionsa mukaan! Pitäisi Lohikäärmeidenkin se ymmärtää!”

”He eivät tiedä kaikkea – kuten et sinäkään. Et tiedä, minkälaisia jumalat muinoin olivat synnyinkansaani kohtaan... Mutta kun kerron heille, mitä olen täällä kohdannut ja oppinut, he varmasti ymmärtävät tekoni. Minun oli pakko valita, kumpi tuhoutuu, jumalat vai Qyamia. Siihen nähden päätös pitäisi olla helppo. Jokaiselle.”

”Voisimme rakentaa maailmastamme melkoisen”, Goramogh aloitti, ja hänen sanansa kuulostivat vahvoilta, vaikka hän lausuikin ne hiljaa. Ikään kuin varoen. ”Ihmiset ja Haltiat ovat heikkoja, joten emme tarvitse heidän kaltaisiaan. Epäkuolleiden kyvytkin heikkenevät, joten Ihmisistä ja Haltioista ei olisi enää mihinkään, ei edes Epäkuolleina. Kansamme täytyy olla *vahva* mieleltään ja ruumiiltaan. Juuri sellaisia me olemme olleet jo syntyjämme – sinä ja minä. Synnyinkansamme eivät tule koskaan olemaan mitään niin heiveröistä kuin muut kansat. Örkit ja Lohikäärmeet voisivat jopa luoda kokonaan uuden rodun, joka eläisi sovussa Epäkuolleiden ja Meren rinnalla.”

Oqyrin otsalle ilmestyivät syvät uurteet hänen yrittäessään tulkita Goramoghin sanoja oikein. Hän halusi viimeiseen asti uskoa, ettei ollut päässyt perille Örkki-syntyisen taka-ajatuksista, sillä hänelle heränneet aavistukset tuntuivat suorastaan kuvottavilta.

”Olen tuuminut sitä viime päivinä paljon”, Goramogh paljasti. ”Epäkuolleina emme pysty lisääntymään suvullisesti. Ja vaikka olemme

Onko mitään toivoa jäljellä, kun jumalat ovat tuhoutuneet?
Gyamian kansat vaeltavat paikkaansa etsien. Jokaisella on
syynsä elää ja taistella. Kuitenkaan kyse ei ole enää
sodasta, vaan jostain ihan muusta.

”Joskus taistelu on käytävä oman pään sisällä, ja yleensä
juuri se on taisteluista kaikkein haastavin.”

Valeqora Ruodematon on Gyamian kirjojen
tarinan päätösosa ja vahvasti jatko-osa
edelliselle romaanille, Falqure Kahlittu.

